

der, saaledes som i det Mindste jeg opfatter Tænkeudvekslingen imellem Rigsdagens forskellige Afdelinger, ingen Tvivl om, at den kan forelægges enten her eller i det andet Thing, eftersom Regjeringsringen maatte ansee det for rigtigt; men dersom Rønningssloven tillige i sig selv skal være en Udgiftsordre for de Udgifter, den foranlediger, dersom den tillige skal være en Anvisning, saa faaer den denne Charakter af at være en Deel af Finantsloven, som vil gjøre det nødvendigt, at den forelægges først i det andet Thing. Er det da nu nødvendigt, at alle saadanne Love forelægges først i det andet Thing? Vil det ikke være en nødvendig Følge af, at saadanne Love, naar der skal en saadan Paragraph til, først skal forelægges i det andet Thing, at da Stillingen mellem Thingene forrykkes? Forringes ikke derved Antallet af de Sager, som ellers først kunne foretages her? Ogsaa i denne Henseende skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger. Hvis De have fulgt den historiske Udvikling af Forholdet mellem Finantslovene og vore andre Love, da ville De finde, at Finantsloven i de første Forslag indeholdt en Mængde andre Lovbestemmelser; den indeholdt en heel Deel Rønningsslove, en heel Deel Forslag til Rønninger, der bleve optagne som Dele af Finantsloven. Det kom af, at man i en fortrinlig Grad saa paa den Side af Finantsloven, at den skulde indeholde Bevilling til Udbetaling, at Finantsloven skulde være Udgiftsordre, og hvis denne Opfattelse var bleven gennemført og fastholdt, saa vilde jo dette Things Stilling til denne Slags Love være bleven ganske den samme, som om alle Love, hvorom her er Tale, bleve forelagte for det andet Thing og der fik en saadan Tilføining. Det var fornemlig netop ved Dussler, fremførte i det andet Thing, at der udsøndredes af Finantsloven alle disse smaa særlige Love, fordi man ønskede, at de skulde behandles særskilt, fordi man ønskede, at Finantslovens Behandling skulde gaae for sig saa hurtigt som mulig, og ikke skulde standses efter alle disse smaa Love. Man kunde altsaa sige, at efter den oprindelige Opfattelse af Finantslovens Forhold til andre Love vilde Forholdet ikke forandres. Vi have to Tilfælde, og eftersom man vælger det ene eller det andet, vil Regje-

ringen efter min Mening være bemyndiget til at forelægge Love enten her eller i det andet Thing; det ene er det, der findes i det foreliggende Lovforslag, at der gives Bemyndigelse til Udbetaling for det kommende Finantsaar. Det vil medføre, at Lovforslaget bliver forelagt i det andet Thing; men dersom der skulde være et Dussle om først at forelægge det i dette Thing, have vi jo allerede et Præcedens for, hvorledes en saadan Lov behandles, saa er det blot en Anerkjendelse af, at det for det kommende Finantsaars Vedkommende vilde være nødvendigt at erhverve en særlig Tillægsbevilling for den Lov. Med en saadan Tilføielse vil der aldeles Intet være til Hinder for, at Loven først foretages her. Jeg skjønner ikke rettere, end at den Udvikling, som denne Sag har faaet, er begrundet i Sagens Natur, og jeg seer heller ikke, at Tingenes indbyrdes Stilling derved paa nogen Maade forrykkes, da man vil have det i sin Magt, ved at vælge den ene eller anden Tilføielse, at forelægge en Lov for dette eller det andet Thing først. Jeg indrømmer, at dersom det havde staaet klart og nit stod klart og bestemt, at saaledes var Forholdet, saa behøvedes ingen af disse Tilføininger. Den ganske simple Følge vil da være, at naar en Lov først var forelagt her, vilde der søges den ene Tillægsbevilling, og naar en Lov først var behandlet i Folkethinget, medførte dette tillige, at en saadan Bemyndigelse til Udbetaling der var erholdt paa samme Maade, som om det var en Finantslov, men da jeg ikke tør ansee det som saa klart og almindelig anerkjendt, skjønner jeg ikke rettere, end at det er rigtigt indtil videre at fastholde enten den ene eller den anden af disse to Tilføininger, som man kan gjøre i saadanne Love, der ikke alene skulle træffe en finantsiel Bestemmelse, men tillige som en ægte Finantslov skulle give Anvisning paa Udbetaling af Finantsferne.

Formanden: Maaskee jeg maatte gjøre den Bemærkning med Hensyn til den Ytring af den høitærede Minister, at det var at ønske, at Thingenes Møder kunde lempes efter hinanden, saaledes at de Herrer Ministre kunne være tilstede, at jeg, hvad den foreliggende Sag angaaer, antog, at da der var en Minister til-